

svarer til Gennemsnittet af de Udgifter, som Kommunen i de 2 (oprindelig var det fastsat til 5) sidste Aar før Overtagelsen har haft at udrede til Driften af Arresthuset.

For at gaa den første Vej taler, at begge Parter til enhver Tid kommer til at betale (sin Anpart af) de virkelig hafte Udgifter, og at saaledes ingen af dem i Tidernes Løb vil komme til enten at lukrere ved Ordningen eller at bære en uforholdsmæssig Del af den økonomiske Byrde.

Men imod den første Vej taler, at det er vanskeligt at finde det rette Delingstal; ethvert, man vælger, faar let et Præg af Vilkaarlighed. At fastsætte Halvdelen af Udgifterne som hvers Part er ikke paa Forhaand naturligt, da Kommunerne jo hidtil har baaret alle Udgifterne ved Arresthusenes Drift. Det maa dernæst klares, hvilke Udgifter Kommunen skal deltage i. Hvis man ikke vil indføre den Ordning, der vel nok er den principielt rigtige, nemlig at Staten ikke skal have Refusion af de Udgifter, der falder paa Personer, som udstaar Straf, men kun skal have de Udgifter refunderede — og refunderede fuldt ud — der falder paa Varetægtsfanger og andre, som ikke udstaar Straf, men hvis man vil tilstræbe — hvilket synes naturligt — at undgaa en saa vidt gaaende Forandring af det Omfang, hvori Kommunerne hidtil har haft Udgifter til Fængselsvæsen, maatte man formentlig komme til følgende Resultat:

Udgifter vedrørende Fuldbyrkelse af egentlig Fængselsstraf ud over et halvt Aars Varighed — Maksimum for den nugældende Straffelovs »Fængsel paa sædvanlig Fangekost« — bør være Kommunerne uvedkommende. Dette vil dog næppe — bortset fra København — faa praktisk Betydning, da saadan Straf utvivlsomt kun ganske undtagelsesvis vilde blive fuldbyrdet i Provinsbyernes Arresthuse. Udgifterne ved Varetægtsarrest og Afsoning af Alimentationsbidrag bør være Staten uvedkommende, altsaa refunderes fuldt ud. I Udgifterne vedrørende Udstaelse af den mildeste Frihedsstraf, »Hæfte«, og egentlig Fængselsstraf i indtil 6 Maaneder — hvilke Udgifter Kommunen hidtil har baaret fuldt ud — bør Stat og Kommune deltage i det Forhold, som findes rimeligt (f. Eks. Stat $\frac{1}{3}$, Kommunen $\frac{2}{3}$). Ved Aarets Udløb maatte herefter alle Udgifter vedrørende Driften af Fængslet sammenlægges, og der maatte ske en Beregning af, hvor store Udgifterne var pr. Fangedag. Den Sum, som samtlige Fangedage faldende paa Fængselsstraf over 6 Maaneder repræsenterede, skulde ikke refunderes. Den Sum, som samtlige Varetægtsdage og Afsoningsdage repræsenterede, skulde refunderes fuldt ud. Den Sum, som samtlige andre Fangedage repræsenterede, skulde refunderes delvis (f. Eks. med $\frac{2}{3}$).

Imod denne Ordning taler imidlertid ikke blot, at den i sin Gennemførelse volder en Del regnskabsmæssigt Besvær, men ogsaa, hvad der er væsentligere, at Virkningerne af hele det nye Straffesystem i Virkeligheden ikke lader sig forud beregne. Der vil utvivlsomt ske forskellige Forskydninger, hvorved det ovenfor angivne Grundlag forrykkes. Personer, som ifølge den gældende Straffelov vilde blive — ikke kunde undgaa at blive — idømt Forbedringshusarbejde, vil muligvis slippe med en Straf af nogle (indtil 6) Maaneders Fængsel. De paagældende vil altsaa, om saa maa siges, vandre fra Statens over paa Kommunens Fængselsbudget. Og ogsaa det omvendte kan tænkes: »Sikkerhedsforvaring« vil kunne ramme en Person, som efter den gældende Straffelov vilde blive idømt Tvangsarbejde, »Ungdomsfængsel« en Person, som vilde have faaet 6 Maaneders Fængsel paa sædvanlig Fangekost, en Straf af over 6 Maaneders Varighed en Sædelighedsforbryder, som vilde være sluppen med en Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

Endelig vil der mod en Ordning, hvorefter Kommunens Bidragspligt gøres til en egentlig Refusionspligt, kunne indvendes, at dette Forhold, at Staten har Ledelsen og Forvaltningen af Arresthusene, men Kommunerne skal deltage i Udgifterne, paa